

عنوان مقاله:

تاثیر فضای بازی درمانی در روند بهبود مهارت‌های اجتماعی و کاهش نشانه‌های رفتاری برای کودکان دارای اختلال اوتیسم

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین‌المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق‌های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

مهسا کیان - کارشناسی ارشد معماری، موسسه آموزش عالی علوم و توسعه پایدار آریا، گروه معماری، ایوانکی، ایران

آنوشا کیا - دکتری معماری، موسسه آموزش عالی علوم و توسعه پایدار آریا، گروه معماری، ایوانکی، ایران

خلاصه مقاله:

هدف: یکی از ملاک‌های تشخیصی اختلال اوتیسم، آسیب به مهارت‌های ارتباطی فرد است که مشکلاتی را در فراگیری مهارت‌های زبانی و گفتاری به وجود می‌آورد. امروزه استفاده از بازی درمانی باهدف حمایت از کودکان با اختلال طیف اوتیسم رواج یافته است. بازی درمانی رویکردی فعال است که به کودک اجازه میدهد تا احساسات هوشیار و ناهوشیار خود را به واسطه بازی آشکار کند. بنابراین هدف از این پژوهش بررسی تاثیر فضای بازی درمانی در روند بهبود مهارت‌های اجتماعی و کاهش نشانه‌های رفتاری برای کودکان دارای اختلال اوتیسم میباشد. روش تحقیق: روش پژوهش در این تحقیق کاربردی است و از نوع توصیفی-تحلیلی میباشد. تحقیق حاضر بر مبنای مطالعات کتابخانه‌ای و با مرور ادبیات علمی تلاش می‌کند تا با بررسی تاثیر فضای بازی درمانی در مسیر بهبود توانایی‌های ارتباطی و رفتاری کودکان دارای اوتیسم را مشخص نماید. خلاصه نتایج: بازی درمانی یکی از روش‌های موثر در درمان این اختلال میباشد. بازی نقش موثری در رشد کودک دارد و در خلال بازی میتوان به بسیاری از ویژگی‌ها مسائل و رشد کودک پی برد. در بازی درمانی میتوان ساختارها و قوانینی را لحاظ کرد. این ساختارها ابزار قدرتمندی هستند که باعث رشد و تصحیح مهارت‌های حرکتی، ارتباطی و اجتماعی کودکان میشوند. بنابراین میتوان نتیجه گرفت که بازی به عنوان یک روش آموزشی و درمانی مناسب برای ارتقا مهارت‌های ارتباطی کودکان با اختلال اوتیسم به شمار میرود.

کلمات کلیدی:

اوتیسم، بازی درمانی، معماری، مهارت‌های اجتماعی، برقراری ارتباط.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959183>

